

of een figuur van een broeder of zuster, en soms ging hun denken naar den tijd, die toch ook zou komen, waarin een van hun tweeën alleen aan die tafel zou zitten met een nog grootere uitbreiding van het witte vlak voor zijn eenzaam starenden blik.

De kamer stond groot en somber om hen heen met het gaslichtschijnsel slechts op de tafel, wyl de geërfde zuinigheid belette de toch aanwezige lustres naast den spiegel in het penant en ter weerszijde van den schoorsteen te ontsteken; zelfs aan de vijfarmige bronzen kroon boven de tafel brandden nimmer meer dan twee lampen.

Zoo bleef dan de kamerruimte rondom in vale schemering met de dof gouden streeping der lijsten van familieportretten aan de wanden, waaruit de gezichten bleek en soms wondelijk levend staarden, met een groote witte vlek van een donzig zwanenlijf op de stilaan verbruinde Hondecoeter boven den schoorsteen, met de in machtige plooiën uit de hooge zoldering zwaar neerstulpende overgordijnen voor de ramen, de gele lichtveeg van den koperen ketel op den gueridon, de vage, weeke glanzingen van het donker palissanderhout der diamantkoppen van den grooten piezel, met het bleek verwaasde oplichten der stukken achter de glimmerige ruitjes van de porceleinkast, met de rondom in sombere verdoffing wegvloeiende kleuren der bouquetten van het versleten tapijt.

Dat alles omringde de broeders tijdens den maaltijd als vage fantomen, gestalten en glanzingen uit een voorbijen tijd.

Slechts onder den monumentalen schouw met het in zandsteen gebeitelde devies „'t Vergaet al", waren reëel en levend-warm de spelende rood-gouden vlammen van het open houtvuur.

Nog hadden ze hun soep niet opgelepeld toen Laurien, ongescheld, al weer binnen kwam met den dienbak, voor het volgende gerecht; ze zette hem op de schragen, bleef dan zwijsend staan wachten.

„'n Oogenblikje, me kind", zei Jan, terwijl hij even met zijn door het bitteren flauw glimmende oogen naar het meisje keek en in den toon van zijn stem was een wat fleemende vaderlijkheid.

Laurien stond rechtop en roerloos naast de schraag, het jonge gezichtje blozend en zuiver ovaal in de omlijsting van de witte, glanzend gestreken, nauw aansluitende muts; het beukje van roze satijn met glanzende pailletjes en een donsrandje scheen in 't vaal gele licht een brutale ontblooting, die aansloot bij den ranken gevulden hals, waarin de bloedkoralen van den zesdubbelen snoer, met een kantielje ornament gesloten, als begeerige tanden schenen te bijten; uit het zwarte, strak sluitende lijfje met de nauwe korte mouwtjes kwamen de bloote roode armen in schier al te zware vleezigheid te voorschijn, een vreemde onevenredige weelderigheid,